

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek

61. szám.

Pest, június 29-kén 1849.

E lap megjelenik minden nap este, vasárnapot kivéve.

Előzetes júliustól december végéig Budaposton hárborzással 5 fr., vidékre postán beritékben 6 fr. p. p.

Hónapos előzetes csak helyben, s a hónap első napjától kezdve fogadtatik el.

Előzetesek helyben a kincshivatalban (Országut Kúnyvaldörbés) és minden postahivatalnál.

Hirdetések egy háromsoros hasábozott sorért, vagy onok helyéért 2 kr. pp.

Egyes szám ára 3 kr. pp.

Arad várának capitulationalis oklevele mindkét részről tinaepélyesen aláírva a kormányhos innár megérkezett.

Győrnél ellenben csatát vesztettünk.

Erdélyben a Beszterezefelé betűtött orosz viaszavonult.

Brassóból még előbbre nem nyomult, sőt brassó fellegvárunk is tartja magát.

Nincs veszteni való idő, haladéktalanul fegyverre szálljon minden férfi!

Pest, június 29-én 1849.

Az ország kormánya által.

Pest június 29.

Mint tudva van, a kormány tegnap a sajtószabadságot megszüntettette s behozá a censurát.

Szép híre fog ennek lenni a külföldön. Azt fogják mondani, hogy Kossuth kormánya ellen naponként annyira hevesbűlni kezdtek a viták, hogy a sajtószabadságot fel kelle függeszteni.

A vidéken minden törvényhatósági elnök censor lett. Pesten pedig az országos rendőrség, alkalmazint Hajnik Pall, vagy valami szemere-creatura, egy a korteskedés alatt tönkre jutott vármegyista, vagy valami pedans lelki pataki tógátus.

A mi véleményünk szerint a sajtószabadságon ejtett ezen infamia a földkerekségén a legszemtelenebb háladatlanság, mit valaha kormány elkövetett.

A mi véleményünk szerint a magyar sajtónál szerényebb és becsületesebb sajtó a világon soha sem volt.

Egyes viták igen voltak, és pedig hevesek.

De ki az, ki úgyan szentsége ellen valaha a magyar sajtóban egy szót olvasott volna?

És mégis az említett jezuitikus és pimasz rendelet ama házugággal lép föl a sajtó ellen, hogy a haza ügye ellen a lapok között rosszkaratot is vehetni észre!

Az, mit a kormány felhoz, hogy a lapok az ellenségnek kémi szolgálatokat tesznek, olly gyermekes és másokat elbolondítani akaró vád, melyre komoly ember semmit sem ad.

A bécsi lapok például legalább is százszorannyit irnak a hadi munkálatokról, mint mi.

Mi semmit sem tudunk, és ha tudnánk sem irnánk:

Azután megverte volna a három Krisztus azon három hadi titkokat, melyeket már egész a magános emberekig, milyén az ujságíró szokott lenni, mindenki tudna, ismerne.

Dembiszi azt mondta, ha fővege tudná azt, mit feje gondol, elvetné fővegét.

Igy tesznek a többi generálok is.

Ha egyszer valamelyik ujságban az volt, hogy itt ezen helyen ennyi és ennyi erőnk volt, hiba volt ugyan, de azért olly lármát ütni, agyonütöni a sajtószabadságot, a kasztófát és mi annál eserszerte csudarabh dolog, censort állítani az ember elébe, olly eljárás, mellyel a kormány magát a történetekben megpiszkolta.

E mellett még practical eszéről sem mutat nagy tanubizonyoságot a kormány. Mert például, ha egy bécsi lapban az less, hogy Austria teljes erővel minket Zalamegye legdélőbb pontjáról akar megtámadni, valljon veszéreink odahagyják-e állomásait mindnyájan s felütik hauptquartierjüket Zala-Egerszegen.

Az ellenség, ha kezökbe vetődik egyik száma lapjainknak, bizony nem igen indul el rajtok.

És ha ad rá, ugyan megjárja. Mert a világon a legváltozóbb dolog a hadi positio, ma így, holnap úgy, ma ennyin, holnap annyin.

Azért jól tudjuk mi, hogy a kormány, midőn a censurával beszennyezte magát, nem gondolt ilyes dőreségekre.

Más oka van a kormánynak a sajtótól félni.

Érzi keblét reszketni s retteg, hogy a sajtó számon találja tőlök kémi az elpazarlott s elméltóságosuraskodott junist.

Érzi, hogy baj az, hogy hivatalos organumában a Közlönyben állapotaink komolyodásáról mit sem mert a népnek tudtára adni, hanem egyszerre meghuzat minden lármaharangot, s kiköltja, hogy az egész ország lángban ég.

A Közlönyben az egész hó alatt olly nyugalom volt, mintha a muszka mindeddig hírtinket sem hallotta volna.

Szemere privát lapjában még tegnapelőtt is mit sem akartak tudni az erdélyi betörésről. Kaszát pedig még mindig a mienknek mondogatták.

Eperjesen és Bártfán Szemerének épen most jutott eszébe rendőrseregeket felállítani. Ery vezérezikkezője pedig arról okoskodott, hogy a mi sergeink ne úgy doboljanak, s ne úgy trombitáljanak, s ne úgy prezentirozzanak, mint az osztrákok. —

Egy van, a mit a sajtó kezelői közöl a legmérsékeltettebbek is bizonyára szemére vetendnek a kormánynak.

Hogy tudniillik, leghívebb segéde s egyedüli legjobb barátja ellenében a legdurvább, legkegyetlenebb s legneveletlenebb.

A ki a magyar sajtót üldözöbe veszi, az undok háladatlanságot követ el.

Mert a rettentő nagyszerűségű mű, hogy a nemzet párt nélkül egy tömegben áll, egyedül az összes sajtó érdeme, s legkevésbé pedig Szemerének a francziákat majmoló „miutánjai.”

A magyar sajtó kezelői mindnyájan életökét adják oda a haza szent ügyéért, vesztés esetére azok mindnyájan vagy a vesztőhelyen mulnak ki, vagy számkivetve a külföldön fognak bujdoskolni.

Azért egy kicsit ne olly gombán Miskolcz városának érdemes képviselője, minsterelnök ur.

Van ezen sajtónak érdeme abban is, hogy a democratiára, s illetőleg respUBLICÁRA előkészítette a magyar népet.

S ezért aztán, midőn Szemere nagy ékesen kiköltötte a debreczeni collegium oratoriumában, hogy revolutio, respUBLICA, democratia, a szép szavak a nép előtt ismeretesek voltak.

Ellenkezőleg, ha a sajtó, mellyet Szemere most üldözöbe vesz, úgy viselte volna magát, mint a hogy tavaly illyenkor Szemere, a nép azon nagy szavakból mit sem értett volna, s a minis-tert kinevették volna, mint egy bohócöt.

Nem egy utón járt a sajtó Szemerével tavaly illyenkor.

A sajtó predikálta a teljes értékű szabadságot.

Szemere pedig hizelgkőzött István herczeg körül.

Épen most lehet egy éve, hogy Szemere egy este hirtelen egészen összevissza kuszált betűkkel, mintha csak térdén írta volna, egy örvendtes ujságot küldött a palotába, mellyet Szemere, mielőtt a herczeg álomra menne, kedves kötele-ségének tartott feljelenteni:

Miképen a körben gyűlés volt: s hogy ott minő jó szellem uralkodott, (ha németül lett volna írva, itt a gutgesint el nem

marad, és hogy a republicanusok milly kevesebbésben maradnak s csak nem elenyésznek mindenütt.

Igy irt Szemere. A szavakra nem emlékeztünk, annyit tudunk, hogy azon levélben kevesebb ennél, mit mi előadunk, nem volt.

Volt ezenkívül a levél tetején a herczeg címje helyett egy igen költői felirat, ha nem csaló-dunk, örömvirág, vagy illyes valami. Jobban nem néstük meg, mert nem tartottuk különösnek, hogy Szemere illyentírt az osztrák herczegnek.

Ha az ember sokat jár Bécsbe, ragad rá az a nagy complementrozó hajlam.

Richardo.

Kit élire nem hányt az osztrák vitéz kardja, fölspékeli most a kozák dárdája.

Kit nem hurczoltak el Olaszországba macarónicsinálnónak, elviszik most Sibiériába nyusztot vadászni.

Ki nem akarta a felebaráti szeretetet a socialismus alapján gyakorolni a német irányban, majd kap most leczkéket a communismusban olyanokat, hogy maga Babeuf is azt mondja rá sirjában: ez több, mint a miért engem guillotini-roztak.

Örülj világ! a házassági intézvény nagy reformnak néz elébe; az oroszok még inkább megérdemlik a „mindent fölforgatók” czimet.

Roszabbak a francziáknál; pedig bizon csak is nevezetes ujtásokkal gazdagították társadalmi életünket a győri kukoricza dicső korszakában.

Mit mondjak vallási dolgainkról?

A ki szent Dimitrit nem vallja minden szentek czárjának, az hereticus, és ötven kancsuka csupasz hátára legkevesebb, mivel a megsértett szent becsülete helyreállíthatatik.

No de a nevelés tudományában fölülmulják magukat. Horvát Miháj és Peregriny!

Ugy vigyázz magadra szerencsétlen hausherr, hogy ha fiad többet tanul, mint mennyi a czár beleegyezésével az álladalom bátorságára megkivántatik, fiadat kicsapják, téged pedig legalább is addig korbácsolnak, míg el nem fárad azon érdemes kozák, ki e mütétel ideje alatt a hátán tart.

Tudja ezt mindenki, ki valaha Oroszországba utazott.

Sőt legujabban arról is értesültem, hogy a pétervári academia 500 rubel dijt tűzött ki annak számára, ki a kancsukarendszert valami lényeges javítással gazdagítja meg.

Mind ez csak azért, hogy a rebellisek annál könnyebben adják meg magukat.

Tegyük le tehát a fegyvert.

Adjuk oda vagyunkat.

Válljunk meg népeinktől.

Bizunk rájuk a morális ügyet.

Tiszteljük szent Dimitrit, mert: jön a muszka. Itt a kozák.

Nem reszkotaz, rebillho?

A.....s.

Midőn ifjabb Zichy Ferencz a magyar középonti vasut teljhatalmu igazgatója teljhatalmu körmeit elhullatta, Beszédes József, vízépítészeti mérnököt átváltoztatta a magyar középonti vasut építészeti igazgatójának.

A téli hónapokban beállt feketesárga uralomkor Windischgrätz őt is tévedésből hivatalától felfüggesztette. A vízi vasuti mérnök ur nagyon boszankodott, hogy őt cosmopolita létére is elmozdította a jó jövedelemforrástól, s úgy nyilatkozott, hogy ő mint cosmopolita barátja és jóakarója a világ minden népének.

Ezt tettel is megmutatta, mert midőn a bombahős meghódíttatásunk hiedelmében egy csupa császári és udvari emberekből álló bizottmányt nevezett ki, megvizsgálandót és átveendő a magyar középonti vasutat, noha ezen bizottmányból cosmopolita urat kihagyta, nem tartotta véteknek ahhoz csatlakozni, hogy együtt működjen az átvételben, holott ezen vasutban állományunknak olly szép összege van befektetve.

Elég nagylelkű volt biztatni a remegő bizottmányt, hogy magyar seregre bukkantunkban ő fogja őket pártfogása alá venni, hogyha pedig osztrák sereget találunk, magának az üdvös czélú bizottmány feketesárga pártolását kikérte.

Ha a nagyon tisztelt bizottmány meg nem ugrik a gödöllői csata hírére, s bevárja még a váczit, a mi vízi vasuti mérnökünket Beszédes József urat az ő compagnistáival együtt működve találja.

De ő meg szokta előzni a bajt, s Pest bevételével már a legnagyobb republicanus lett, vagyis annak hírelte magát.

Ezeket és más apróságokat, mint a pest-szegedi csatorna olcsó tervezése, nem kellett volna a pesti hírlap cikkirójának ajánlásából kifelejtteni, valamint azt is értenie kellene, hogy a collaudátorság nem egyéb, mint egy jó jövedelmező hivatal, mellyben egy félig szakértő a legmesteribb építmény felett is orr-fintorgatva ítélhet s nehézségeket vethet, mellyeket megfejtteni ön maga nem bír. —

Nem hírlap, hanem saját építményel s maga készített jó tervei ajánlják legjobban a szakértő férfiakat.

q. e. d.

Szerkesztő!

Halljon csak egy gyönyörű történetecskét egy papról. Nevezük őt annak, mivel annak hívják.

Egy negyed órányira tőlünk van egy falu, neve Maglód.

Az itteni luth. pap legelőször föllépven a szavakra, többeket megrághatá: Keresztélyen szavazásai, eddig mindig Kossuth ellen beszélttem eljutatok; de most már másképp fordulván a körülmények, már most azt mondom, hogy Kossuth mellett tartasatok, mert ő is lutheránus.

Hát előbb nem volt az?

Ennyi az egész.

Torontálból. — Junius 21-kére s ugyan reggeli 7 órára volt kitűzve a követválasztás a Hatzfeldi kerületben, hol Bakalovics hazaáruló elszökése által az országgyűlési követség megürrült; tartatott a követválasztás Hatzfelden, de nem 7 órakor mint kitűzve lón, az elnök méltányosnak találta 8 óráig megvárni a választókat; szép számmal megjelentek a választók, s a legszébb egyetértéssel kezdték meg a választást. Hárman voltak a képviselők; Adáms, Prick s Váradí szolgabíró; ki lehetett már a fölkiáltáskor venni miként Adáms mellett leend a többség; de úgy kívánván a szavazók, szavazat alá bocsájtattott a dolog; szavazás közben, nem tudom mi indokból, fölszólamlott Váradí szolgabíró; s azoknak, kik mellette nyilatkoztak, bizodalomukért köszönetét nyilvánítván, fölkeré, hogy Prick urat ajándékozzák meg bizodalomukkal. Ekkor még nem lehetett tudni, ki nyerendi el a többséget, mivel még csak a második község szavazott; minthogy pedig ezen második oláh község szinte Adáms mellé szavazott, Váradí szolgabíró heves indulatjai fellobbanván, méltatlan durva kifejezésekre fakadt, s a magyar községeket a német s oláh községek ellen fölzigatván, zavart idézett elő; a magyarok a németek, a németek viszont a magyarok ellen piszkos s illetlen kifejezésekre vetemedtek; ha pedig a nevezett szolgabíró nézetét zsarnokilag kivívni nem erőszakoskodik, a választás a legnagyobb rend és csenddel történik meg: sajnos, hogy tisztviselő ellen kell szót emelnünk, miként ez nem értvén hivatását, a rendet s csendet ő zavarja meg; ezen közbotrányt elhallgatnunk nem lehet; sőt még többet kell mondanunk, miszerint t. i. a mondott szolgabíró vakmerősködött a magyar községeket fellázítani s elmenetelre inteni; sőt még ennél is többet mondok: a szász Csernyai községet zsarnoki hangon elparancsolta a választás helyéről: a mit a község bírája fájlalván, nyomban a szavazatszedő választmánynak bejelentette; az elnök buzgólkodott ugyan a választókat visszatartóztatni, de sikertelen, mert a felingerelt nép a dühösködő szolgabíró vezérlete alatt jobbnak látta eltávozni, tartván zsarnoki önkényétől. Eltávozván a basáskodó szolgabíró magához csigázott pártjával, a szavazás a legnagyobb illendőséggel ment végbe; mellynek eredménye lón, hogy Adáms Keresztély egy népszerű s valódi republicanus catholicus pap a Hatzfeldi kerület részéről szavazat többséggel választatott követül: ki föl szólíttatván, letette a nép előtt tiszta forradalmi republikánus és democraza political hitvallását, a nép örömrivalgásával megéljenzetette, s szerencsét kíván minden lépésnek.

Tud a torontáli nép választani, 'csak ne izgattassék, s az aristocraták szentségtelen kezeikkel ne nyuljanak a nép szent jogához; Ádáms és Prick voltak a népnek kijelöltjeik; büszke lehet Torontál illy egyénekre, de illy ügyes tapintatu népére is, ki illy ritka jellemű két egyént tudott választani, a hajdani octroyalt választók körében illy két egyént soha sem lelt. Csak azt sajnáljuk, hogy még most mind a kettő nem ülhet a törvényhozói padon.

Követ ur! legajátosabb fohászaink jelenleg: Szabadíts meg mindenható urunk a szolgabírák és esküdtektől; ezen kis zsarnokoskák azon szörnyetegek, mellyek még mindig sine lege sine cruce rajtuk zsarnokoskodnak s önkényoskednek: ez azon mirigy, melly minden törvényes rendet s igazság kiszolgáltatását megakadályozza; ezek a kőszakaratot s a közvéleményt békóba szoritják s azt elfojtani törekednek; ezek ügyetlenségük roszakaratuk s fukarságukkal gonosz tervöket palástolják, a törvényes rendelkezéseket kijátszák, s az alkotmányos fejlődéseket csirájában megfojtják; ezek a közszellemnek és az álladalmi gépezetnek legnagyobb ellenségei. S azért nyíltan s az egész világ előtt fönhangon nyilváníttuk hogy: miglen szolgabírák lesznek Magyarországon: sem valódi democratia, sem tiszta respublica nem létezhet; mert ezek fertelmes kezeikkel még mindig a nép jogát morzsolni s tiporni nem iszonyodnak. De a ministerium sem boldogul addig, mig ezen abominabilis hivatal létezend, mert a szolgabírák még mindig azt vélik, hogy ők szolgáknak bírái; nem akarják ők azt érteni, hogy szabad polgárok bírái, hogy nincsen többé joguk a magyar néppel mint rabszolgákkal bánni, ők még roindig önkényoskedni és zsarnokoskodni akarnak, a törvényt még tisztelni nem tudják, a respublicai erényt és szellemet nem ismerik, ők tehát a független s felelős magyar ministerium programja mellett meg nem maradhatnak, meg nem férnek. Le tehát minden zsarnokkal, le minden szolgabíróval, községi-rendszer kell nekünk, szabad magyar polgárnak polgármester kell, nem basáskodó szolgabíró; mert ezek a néppel, a szabadsággal a legiszonyatosb gunyjátékot mégis űzik.

Kelt Uzenegen, június 28. 1849.

Schiller Nep. János.

Komoly szó „egy instanshoz.”

Bár mennyire kívántam mindenkor kikerülni a személyemre vonatkozó meddő vitákat és czáfolatokat; ámbár bensőleg meg valék régóta győződve, miként a személyek és személyzet körüli polemia csak kiskoruságra mutat; bár életem fő maximája mindig az vala: qui bene latuit, bene vixit; s ámbár inkább kívántam türve sokaknak használni, mint türelmetlenül sokat ártani; mind-e mellett legyen meg Marcius a te szent akaratom — te felzaklattad a csendes és munkás polgárt azon körből, mellyben minden törekvéseit egyedül hazájának és nemzete felemelkedésének szentelé. és a gyanúsítások göröngyös ösvényein átvezetéd

azon tere, hová a mult évben az erdélyi mágnások egész serege átvezetni nem volt képes. (Lásd a mult év Közöny számait.)

Még egyszer mondom: legyen meg Marcius a te szent akaratom. Ha neked az vala szándokod személyemre vonatkozóczikkeddel, hogy hallhasd a román magyarul beszélni; im fogadd román polgártársadnak magyar ajku szavait; meglehet, nem fogok a te inyed szerint beszélni, de tölem ennyi is elég, ki a magyar nyelvet nem anyám emlőiből szoptam; ha román nyelven lehetne és kellene itt szólanom, elővennem az ékesszólás czikornyás kitételeit; de így csak egyszerűen, azonban komolyan fogok nyilatkozni.

A végzet könyvében részemre ki volt jelelve egy szerep, és ez az annyi századok viszontagságait kiállott román ajku társaim felvilágosítása.

E czél felé törtem, mióta csak eszmélni kezdék; tudván, hogy sem polgári; sem anyagi, sem szellemi jóllét nem tenyészhet a setétség mélységében. Életem 12 év óta nyílt könyv; ott az instans szabadon kaphat audientiait, tanulhat is, okulhat is, ha kedve van.

Én először embernek születtem, és azután polgárnak neveltettem. Ön instans ur minék született először? maga tudhatja legjobban; én most önről csak annyit tudok, hogy közlött cikkével sem emberi, sem polgári kötelességeinek meg nem felelt: mint ember hibázott, mint polgár a közügynek ártott. Én nem satyrát, mint ön, hanem valót írok; öntől függ elfogadni a jó szót, vagy megvetni azt. Könnyű írni, de nehéz megfontolva írni; könnyű mást rágalmazni, de nehéz a rágalmazottnak lelki fájdalmait enyhíteni tudni.

Ön olly kiskorúnak hiszi a népet, hogy egyoldalu kitételeket valóságként fogadjon. Csalatkozik! A nép a rágalmozókat mindig utálja és megveti.

Azon statusférfit, ki meg akarja igazán ismerni embereit, nézzen körül, és azokat, kik nem tudnak egyebet, mint másokat gyalázní, hitvány alávaló sőpredékeknek tekintse.

Volt nekem is szerencsétlenségem a multban sok alávaló gaztettekkel találkozhatni, nem szeretném azt a jelenbe; mert felköltöm Jupiter mennyköveit és a pokol furiáit, hogy zúzzák szét mind azt, a mi erre érdemes.

Hazánk jelen nehéz perczei nem önhaszonkeresetet és az instansok telhetetlen vágyai kielégítését igénylik, hanem azt, hogy kezet fogva közremunkáljunk a boldogító czél elérésére. És e pontnál sok hibák történtek a multban; ne történnenek a jelenben: a magyar, de a salakja, marja egymást, falja egymást.

Csak így veszhett el Róma, véreim dicső városa; csak így veszhet el Magyarország is.

Ezen cetratusi előadás után áttérek azon hitvány pontokra, mellyek egy instans aláírásával Marcius 59. számában reám vonatkoznak.

Megjegyzem azt, hogy azon esetre mélyen hallgattok, ha a cziknek nincs olly oldala, mellyről azt szokták mondani: ignotos fallit, notis est derisui.

Én az első kedvéért szólalok fel, az utósók úgy is elég élvezetben gyönyörködnek.

„Scio ego ubi lateat sus, ubi hirsutus — — — — — Ex ungue leonem!

Te névtelen instans Pirithous Ixion fia szerepét akarod játszani, vigyázz magadra, mert én Theseus természetével nem fogok birni.

Az instans engem először is népszerűtlenteni akar tulajdon népem és hirsorsosaim előtt azzal, hogy én egykor unitus voltam.

Igenis, ugy van. De hát tudja-e ön, mi az az unio és milly eszközök által kapott lábra Magyarországon? Én igenis tudom és nem akarván a kedélyeket sok és nagyszűré régi fortélyok előadásával felizgatni, legyen szives ön jelenleg azzal megelégedni, miszerint én vallásilag valóságos óhítű, vagy is mint ön, rosszul nevezi, disunitus vagyok, leszek és maradok. Ha önnek tetszik a római pápát mint Krisztus administratorát dicsőíteni és magasztalni, én miattam teheti; de én részemről ökemét Krisztus vicariusának soha el nem ismertem és nem is fogom ismerni. Tisztelem ő kegyelmét, kivált ha öreg becsületes ember, de lábát és papucsá erekjéit soha meg nem csókolom, még halálom óráján sem. Velem tehát ön instans ur minden czélzása és törekvése daczára sem boldogulhat; én proselitája soha sem leendek.

2-szor azt állítja, hogy én predikációkat irtam, miket a statusnak árulgatok. Irtam biz én, és pedig ollyakat, mikből ön is tanulhatna valamit; próbálja csak elolvasni, biztosítom önt, hogy találni fog benne olly tárgyakat és eszméket, miket sehol semmi egyedül üdvezítő katekizmusban még gyermekkorában sem olvasott. Azután látja ön, ezek már ki vannak nyomtatva, hát hogy árulgathatnám a statusnak? Ön hallott harangszót, de nem tudja hol, isten mentsen meg minden ministert illy instansoktól, kik vakon neki mennek a falnak.

3-szor, és ez tulajdonkép legkomolyabb oldala az instans előadásának. Azt állítja t. i., hogy én tavál álladalmi költségen szerkesztettem egy oláh lapot, mellyben többek közt nagyon magasztaltam azon oláh serezedbeliek elszántságát, kik elfogatván a magyar ellen használt fegyvert letenni nem akarták.

Ezen állítás a) tudatlanságot, b) rossz lelküiséget árul el, és c) mutatja, miszerint az instans valami haszontalan s tudatlan oláh, ki egyébbhez nem ért, mint az alacson intriguekhez. És ha oláh, nem lehet az én vallásomon; mert az orthodoxia illyesmit meg nem szenvedhet; ha pedig nem oláh és a nyelvet, mellyen én irtam, nem érti, annál bűnösebb, méltó a józan rész utálatára, gyalázatára.

Állításainak ide vonatkozó minden betűi részint valótlanok, részint rágalmak.

Nem igaz, t. i. hogy én tavál az álladalom költségen szerkesztettem lapot. Ehhez az álladalom egy fillérrel sem járult. Ez ellen óvást fog tenni Pestmegye és Pest városa. Végezd el tehát instantiádat és ne avasd magadat ollyan dologba, a mihez nem értesz.

Rágalom az, hogy én lapomban magasztaltam volna az oláh serezedbeliek elszántságát, kik a fegyvert letenni nem akarták. Ez gyalázat

